

TESTIMONI D'ANTONIO MIGUEL

Després de la gran notícia ... "El truquem de la Fundació Josep Carreras. Tenim les seves dades en els nostres fitxers ... Hi ha una persona compatible¿Desitja seguir amb el procés i fer-se una analítica? ". Es desperten emocions i il·lusions no conegudes fins aquest moment.

M'informo, veig estadístiques. És més difícil ser compatible que toqui la loteria, de fet conec molta més gent que li ha tocat la loteria que no pas donants de medul·la. Hauríem de jugar a la loteria més meravellosa del món, l'aposta val zero euros i el premi és il·limitat i sense retencions.

El procés segueix, l'analítica és correcta, el següent pas és més analítica i examen mèdic general per veure l'estat de salut del donant. Les emocions inunden tot pensament lògic ...

Es generen una sèrie de canvis en el cos i d'estat d'ànim del donant, els símptomes s'assemblen a: papallones a l'estómac, palpitations, sudoració, ansietat, distracció ... Busco i rebusco, augmenta l'ansietat, - la doctora no em va dir res d'això- ... què em passa? Poso la ràdio escolto algunes cançons i apareixen molts dubtes ... estaré enamorat? ... Google et necessito !! "Síntomes de l'amor" ... milers de resultats en 0,21 segons ... I tots coincideixen ... ESTIC ENAMORAT, enamorat de la vida, enamorat dels altres, enamorat d'ajudar. "Dona i enamora't fins a la medul·la"

Té un efecte secundari sobre la relativització dels problemes quotidians. Sóc economista, tot el dia amb problemes propis i aliens, problemes "molt grans i urgents", als quals busquem solucions amb imaginació, treball, estudi, esforç, molt esforç ... Solucions per a tirar endavant petites pimes, perquè puguin seguir funcionant i mantenir aquests llocs de treball. Acompanyar els nous aventurers a llençar els seus projectes empresarials. Ajudar a les empreses consolidades a mantenir-se i créixer. Sempre innovant, portant les noves tecnologies i les millors eines a totes les empreses.

I de sobte ... una trucada, em canvia la vida. Gràcies Cecilia !! Davant d'un problema de leucèmia la solució està a les meves mans. Una estoneta, només una estona assegut en una butaca, sense estudiar, sense escalfaments de cap, sense repercussió fiscal ... I el problema es pot solucionar ... El que és bombolla per a una persona passa a ser aire lliure. El que és desesperació, passa a ser llum. L'espera del pitjor es transforma en **esperança**. Amb uns recursos mínims i un cost zero no havia ajudat tant. Eficàcia és: màxim benefici, mínim esforç. "Sigues eficaç, dona medul·la, amb tant poc s'aconsegueix tot"

Les persones sanes sí que vivim en una falsa bombolla, absorbits per problemes relativament menors. Per això dic "Surt de la bombolla, fes-te donant"

El balanç d'aquest any i dels següents els tinc totalment desquadrats. Era un any positiu, moltes petites empreses creades, molts llocs de treball salvats. I ara la partida *Satisfaccions per Donacions Realitzades* té tants zeros, que no es va a compensar mai i el millor de tot: No es tributa per aquesta satisfacció! És alegria, és gratis i lliure d'impostos. Per això us dic: "Dona medul·la, es feliç, és gratis"

L'ésser humà busca la transcendència, un més enllà. Els poderosos de la història han buscat la transcendència a través de piràmides, estàtues, noms de carrers Deixar alguna cosa en aquest món per quan no estiguis ... Sempre vaig creure que el fet de donar un òrgan era una manera "low cost" de transcendir, de seguir viu en aquest món. Un cop he tingut la gran sort de poder participar en el programa REDMO, la sensació no és aquesta, no es tracta de transcendir. És molt més simple, felicitat per ajudar. És l'autèntica transcendència de l'ànima, està més a prop del cel que de qualsevol altre premi terrenal. "Deixa empremta en el teu pas per aquest món, Dona Medul·la".

** Aquests paràgrafs de la carta els havia escrit abans de fer la pròpia donació. Eren fruit de l'emoció i esperança generada amb la notícia que era compatible i que el procés anava a començar. Els vaig escriure just en arribar a casa després de les proves mèdiques i quan ja tenia hora i dia pel procés. Era el que sentia en aquell moment i el que preveia que sentiria després.*

El que narro a partir d'ara és la bestial experiència de la donació i els 100 dies posteriors.

És clar que en els dies posteriors a la tornada a l'hospital sorgeixen dubtes, pors, prejudicis i perjudicis, tindrà repercussions? I si després ho necessiten els meus fills? Val la pena? Qui serà? ... Dubtes propis i molts més dubtes de l'entorn, però des del minut zero la informació aportada i l'emoció sentida aixafaven aquests dubtes.

Es produeix una sèrie de sentiments i canvis en el meu cos mai percebuts abans. Tinc la urgent necessitat de cuidar-me, d'intentar menjar millor, de fer esport. El meu cos, la meua sang és útil pels altres, no solament útil, és d'urgent necessitat i no pels altres, sinó per a una persona concreta i que es troba en una situació crítica. "Ets perfecte pels altres". És a més una recompensa personal per no haver fumats mai, no prendre res d'alcohol, el meu cos estava preparat i predestinat a ser útil també per als altres. És una recompensa emocional per a la meua ànima, sóc bona gent, i el meu cos reacciona positivament davant aquesta emoció.

Comença el procés amb les injeccions d'unes substàncies denominades "factores de creixement hematopoètic". Sense cap molèstia, sense cap repercussió, si bé és cert que al segon dia va arribar un moment en què vaig sentir com si els ossos s'expandessin. El procés intern havia començat, el meu cos reaccionava i estava d'acord i sintonia

amb el que la meva ment, el meu cor i les meves emocions desitjaven. El meu cor sent batecs dins del meu cos, les cèl·lules mare es desapareixen, hi ha una altra vida dins meu, tinc la sensació d'un embaràs psicològic, rebug a moltes olors, palpitations i moviments dins dels meus ossos que no havia sentit mai. La pena és que durés tan poc temps. El "part" estava previst als pocs dies.

Va arribar el dia, l'hora, el moment Una habitació petita, amb dos llits, les màquines, prestatgeries, una taula, unes cadires, tot bastant apretadet. Bon dia, bon dia, analítica i a endollar-se a la màquina. Llarg matí per endavant.

Seguim amb el procés, el receptor és una persona gran i necessitàvem una quantitat de cèl·lules mare important. El procés estava programat per dos dies. A meitat de la prova cal fer una analítica per veure si tot va per bon camí, per analitzar la quantitat i qualitat del producte extret. Van trucar del laboratori per confirmar que tot estava sortint molt bé. En sentir això el meu cos va començar a generar encara més cèl·lules mare. Sentia com s'obrien els ossos, estava parint, estava produint, volia més i més. Vam decidir juntament amb la doctora allargar una mica la primera sessió i en un matí ja teníem més de la quantitat necessària. La importància de les sensacions en el funcionament de l'organisme, és una cosa que havia llegit, però que no ho havia experimentat.

Agrair a les doctores i auxiliars l'amabilitat, el tracte, la paciència, el bon humor, el saber estar, la professionalitat. Aquesta actitud que tenim els andalusos davant la vida i el treball quan tenim "bona ombra".

L'alta aquell mateix matí, i tornada a casa, tot normal, amb molta il·lusió i cap informació del receptor, només sabia el país, tampoc necessitava ni necessito res més. Per a mi era qualsevol de les persones que hi havia per aquell passadís aquell matí. Trucades d'agraïment des Fundació Josep Carreras, des de la Germandat de Donants d'Almeria, des del Carlos Haya. I només una esperança, una il·lusió cada dia Tant de bo hagi sortit tot bé.

Em comenten que als 100 dies tindrien resultats ¿100 dies? ... Just són 100 dies des d'avui a el dia del meu 44è aniversari ... i van arribar els 100 dies, envio un correu electrònic preguntant pels resultats. Als pocs minuts em truca la Cecília Montesinos ... 3 minuts i mig de conversa. TOT HA ANAT PERFECTAMENT, el pacient ja és a casa amb l'alta desde fa setmanes Això sí que és un regal d'aniversari ...

En la meua vida havia sentit anteriorment 3 experiències emocionals molt profundes. El naixement dels meus fills, l'enamorament de la dona de la meua vida i una experiència que anomenarem religiosa. Aquesta es va produir quan els vuit portadors del Senyor de la Expiració vam acabar la nostre primer desfilada processional i ens vam quedar uns minuts sols, junts i en silenci davant de la imatge. En aquest moment es va produir una acumulació d'energia com per il·luminar una ciutat durant 10 segons.

Aquests tres moments tan brutals emocionalment parlant els he tornat a reviure en tot el procés de la donació. Com comentava, al principi amb la notícia es produeix un estat d'embriaguesa emocional, passar de tot, relativitzar-ho tot, estic donant amor per algú que no conec. Flueix l'energia de l'amor, es reactiven les glàndules, les papallones voletegen per l'estómac i el somriure babau s'instaura a la boca.

He viscut la sensació de parir, d'haver engendrat una vida, d'haver sentit aquesta vida dins del meu cos i d'haver-la donat. Quan aquesta petita bosseta es despenja, es precinta, es fica en una caixa i es prepara per que el missatger vingui a recollir-la urgent, recorda al tall del cordó umbilical, vaig allà dins, però és una altra vida, una altra persona Pot semblar estúpida la situació i hi haurà moltes detractores i molts detractors d'aquesta idea, però per a mi com a home, la sensació viscuda és el més a prop que puc estar de sentir un embaràs i un part. "Dona Medul·la, dóna a llum."

En el procés en si de la citoafèresi hi va haver diversos moments que tinc gravats a la memòria. Cada vegada que el "llevador" (com jo ho deia) passava davant de la bosseta, la tocava, la mirava i deia: "mira nen, mira quin color, això va molt bé, això és pernil del bo mira, mira, ho veus?, si és que es veu ". Ulls il·luminats, gola resseca i boca feta aigua. Mai a la vida he percebut ningú que tingui tal nivell d'il·lusió pel fruit del seu treball, aquí és quan realment t'adones del que està succeint, aquest home veia dins d'aquesta bossa la VIDA. Dona medul·la, Regala Vida.

Un altre moment brutal viscut dins d'aquesta habitació es va produir amb un creuament de mirades. L'esgarriança i la transferència d'energia que vaig experimentar durant 2 segons va ser semblant a l'experiència viscuda amb els Germans de La Expiració. La porta de l'habitació sempre estava entreoberta, pel passadís desfilaven constantment moltes persones: pacients, parents, personal de l'hospital. En un moment veig a la porta un caparró amb un mocador blanc, cara extremadament prima i els ulls clavats a la bosseta que gota a gota anava augmentant. Em vaig quedar mirant a aquesta dona, va baixar els ulls fins que es van creuar amb els meus durant un instant. Aquí vaig conèixer el significat de la paraula esperança. Una mirada que volia absorbir una sola gota d'aquesta sang per instaurar-la en el seu cos. Una mirada mai vista en cap pel·lícula ni en cap situació anterior. Una mirada amb un component d'agraïment tan profund per part d'aquesta dona que va ser una transferència directa de milions de sensacions al Banc Suís de les Emocions. No hi ha moneda, finca, joia, ni paraula que es pugui igualar a aquesta mirada. No hi ha actor que pugui reproduir ni ordinador capaç de simular-la. "Dona Medul·la, Rep Amor".

Un dels grans ensenyaments d'aquest procés ha estat el valor de les paraules "il·lusió" i "esperança" i el poder de les emocions i bones sensacions per moure muntanyes. Des del primer moment, em vaig prendre el procés amb molta il·lusió i les emocions van ser tant positives, que estava convençut que tot sortiria bé. Ha suposat valorar molt més

aquestes paraules. Per un economista, parlar del valor de les emocions la veritat és que és una mica difícil de comptabilitzar mentalment. Dona Vida, Emociona't.

Ara, totalment convençut de la potència de les emocions, he aconseguit que el somriure, l'alegria i l'actitud positiva s'hagin instaurat a la meva vida, en la meva manera de treballar, d'educar, de gestionar i d'evolucionar a nivell personal i professional. En aquests 100 dies, he començat a fer esport, en 3 mesos vaig córrer la primera cursa de la meva vida, la Sant Silvestre d'Almeria de 6 quilòmetres, que abans només podia somiar. He començat un curs de postgrau a la Universitat d'Almeria de *coach* executiu: vull traslladar la importància de les emocions quan es prenen decisions empresarials.

I reafirmo " Donar té efectes secundaris, si els vols, apunta't !!!

Aquest text no està escrit per tenir 80 "M'agrada" a Facebook, està redactat perquè volia expressar l'experiència viscuda. M'és molt més fàcil escriure que explicar de viva veu als meus amics i familiars, perquè cada vegada que parlo del tema se'm fa un nus a la gola. I perquè si algun dia la meva memòria esborra aquesta experiència algú m'ho pugui llegir.

Seria just dedicar-lo a les persones que han estat aquí cada dia. Encara que està escrit per a 4 persones molt concretes. El receptor, el meu oncle Miquel, l'Alida i l'Irina.

--Gràcies--